No. 907 Zaterdag 18 Mei 1901. 18de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA Nº. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

REDE

UITGESPROKEN DOOR DEN HOOGEDEL GESTRENGEN HEER

Mr. C. A. H. BARGE,

Gouverneur der kolonie Curaçao,

bij de opening der vergadering van den Kolonialen Raad voor het nieuwe zittingjaar

1901–1902.

Mijne Heeren,

Ingevolge art. 77 van Regeeringsreglement hier in Uw midden verschijnende ten einde Uwe vergadering voor het nieuwe zittingjaar te openen, moet ik in de eerste plaats mijn leedwezen betuigen, dat de omstandigheden niet toelieten eene koloniale huishoudelijke begrooting in te dienen, die van bloei en vooruitgang onzer kolonie getuigenis gaf.

Wanneer ik echter bedenk, dat ik verleden jaar terzelfder gelegenheid stilstand, zoo niet achteruitgang, van handel en scheepvaart moest constateeren, meen ik toch dankbaar te moeten wijzen op eenige teekenen, die ten deze eene niet ongunstige wending schijuen aan te toonen.

Daar toch op het eiland Curaçao het accijnsrecht in 1900 ruim f68,000 opbracht tegen ongeveer f60,000.— in 1899: —meer nog,—daar het betaald invoerrecht van ongeveer f68,000.— in 1899 en 1900 tot ruim f91,000—steeg, terwijl in het eerste kwartaal van het loopende jaar het accijnsrecht reeds ruim f20,000—en het invoerrecht ruim f26,000.— opbrachten, moet wel tot eene zwenking ten goede worden besloten.

Helaas dat niet ook van landbouw en veeteelt hetzelfde kan worden verklaard, maar dat de steeds aanhoudende droogte op nieuw weer den oogst deed mislukken en aan de veeteelt schade berokkende. Vooral voor de Westelijke buitendistricten zal daardoor het afgeloopen jaar als een ongelukkig jaar moeten worden aangeteekend. Mocht het gelukken hier eene cultuur te vestigen die, — tegen de periodiek wederkeerende reeks van droogejaren bestand, en niet op gezette tijden eene, zij het dan ook matige besproeiing eischende, en daarbij aan vele handen voortdurend werk verschaffende,— zou blijken een prijshoudend uitvoerproduct te kunnen opleveren, dan zou dit voorzeker zoowel aan de landelijke bevolking als aan handel en scheepvaart ten goede komen.

Mogen de pogingen in die richting met den besten uitslag worden bekroond.

Het onderwijs, zoowel bijzonder als openbaar, blijkt hoe langer zoo meer op gunstige resultaten te mogen wijzen. Aan ijver en toewijding van het onderwijzend personeel zij de verdiende hulde gaarne gebracht.

Bij de bekende gezindheid onzer goede bevolking behoeft de handhaving van orde en rust nauwlijks vermeld. De warme deelneming aan de Nationale vreugde bij het huwelijk van Hare Majesteit de Koningin, en de geestdriftige wijze waarop deze voor Nederland en de Koloniën zoo gezegende gebeurtenis hier werd gevierd, legden op nieuw getuigenis af van de gevoelens die de kolonie jegens Vorstenhuis en Moederland bezielen.

Niettegenstaande de verschijning van typhus, influenza en dissenterie was het algemeen sterftecijfer gunstiger dan in het vorige jaar en van de zoo gevreesde epidemie, die de naburige republieken teisterde, bleef de kolonie genadig gespaard.

Zal door de wijziging van het Regeeringsreglement Uw Raad voortaan uit dertien leden bestaan, allen, na voordracht van de door U gekozen candidaten, door Hare Majesteit de Koningin benoemd, diezelfde wijziging maakt het thans mogelijk wettelijke bepalingen in het leven te roepen, waardoor het eiland Curaçao niet langer ten opzichte van het kiesrecht bij de overige eilanden achtersta. Desbetreffende voorstellen zullen U weldra bereiken.

Moest wel geconstateerd, Mijne Heeren, dat ook het afgeloopen jaar wederom geen gunstig jaar mocht worden genoemd, zóo meen ik U toch te moeten herhalen wat ik van deze plaats herhaaldelijk zeide, dat namelijk tot eene juiste waardeering van onzen toestand die toestand niet geïsoleerd, maar in verhouding tot onze omgeving en tot dien, heerschende op onder gelijksoortige omstandigheden verkeerende plaatsen, dient te worden beschouwd. En wanneer wij dan het oor niet sluiten voor de berichten, die uit de overige Antillen tot ons komen, en voor de getuigenis van hen, welke die eilanden kennende, onze kolonie bezoeken, dan kan de beschouwing van de plaats welke Curaçao onder de Antillen inneemt er wellicht toe bijdragen om bij de tegenspoeden van het verleden, ook de voordeelen niet te vergeten, en voor de toekomst den moed niet te verliezen.

Gewis mag dit ons niet weerhouden met allen ernst naar verbetering dier toestanden te trachten, waartoe voorzeker de bij de bevolking van het Moederland door velen — 't zij dankbaar erkend — zoo belangeloos en warm opgewekte en aangevuurde belangstelling in onze kolonie niet weinig zal kunnen bijdragen, en waarbij — 't verleden bewees het — op Uwe krachtige medewerking steeds mag worden gerekend.

Moge het daarbij den Almachtige behagen, bij rust en vrede in de ons omringende landen — en bij vrijwaring voor ziekten en verdere rampen zoo hier als in onze omgeving, — den zoo vurig gewenschten zegen van het bevruchtende hemelwater niet te onthouden, dan kunnen met vertrouwen voor deze kolonie nog gelukkiger jaren worden tegemoet gezien.

Dat zij zoo!

Ik verklaar de vergadering van den Kolonialen Raad voor het zittingjaar 1901—1902 geopend!

Een brochure.

De vorige week hebben wij reeds met een enkel woord melding gemaakt van de brochure, door den Heer H. Van Kol, zijnen mede-Leden der Tweede Kamer aangeboden. Nadere kennismaking met deze brochure, waarin de toestand van Curaçao en de middelen om dien toestand te verbeteren besproken wordt, noopt ons thans een kort verslag van hetgeen de Heer Van Kol schrijft, onzen lezers aan te bieden.

Het boekje is verdeeld in dertien hoofdstukken, waarvan de drie eersten gewijd zijn aan den toestand der kolonie van voorheen en thans en het vierde de noodzakelijkheid betoogt van het uitzenden eener Commissie door het Moederland. Het vijfde hoofdstuk stelt de vraag: Welke middelen kunnen redding breugen? en die vraag, meent de schrijver, zal kunnen beantwoord worden door de gegevens, welke de Commissie zich zal moeten verschaffen inzake *handel* en *scheepvaart, nijverheid, landbouw* en *mijnbouw*.

Het hoofdstuk over *handel* en *scheepvaart* is onderverdeeld in vier paragrafen, waarin gesproken wordt over den *uitvoer*, over den *invoer*, over de *verbindingen*, welke Curaçao heeft met andere landen en over de uitbreiding daarvan, over den aanleg van *droogdokken* en het oprichten van *steenkolen-depots* vooral met het oog op de aanstaande doorgraving der landengte van Panama, over den *scheepsbouw* en over de *visscherij*, waarbij ook even gewaagd wordt van visscherij op *parel-oesters*.

Het hoofdstuk over de *industrie* bespreekt de ambachten, welke hier worden uitgeoefend en wijst nieuwe takken van nijverheid aan, zooals de *lederindustrie*, het maken van *kantwerken* en het *bereiden van jams* en *ingelegde vruchten*.

Het volgende hoofdstuk handelt over den *landbouw*, waarin uit den aard der zaak vooral met gesproken worden over de *mais-cultuur*, over de *dividivi-cultuur* en over de *sisal-cultuur*.

Als vanzelf hecht zich aan de besprekingen over den *landbouw* een hoofdstuk vast over *droogte*, welke de Heer Van Kol wil zien bestrijden zoo mogelijk door het boren van *artesische putten*, of door het aanleggen van *reservoirs*, door het oprichten van *windmolens*, door het *condenseeren van het vocht in den dampkring*, door *kanonschieten*. In alle gevallen moet en daarover het tiende hoofdstuk, naar het voorbeeld der engelsche koloniën de *kleine landbouw* op elke wijze *aangemoedigd* worden.

Het hoofdstuk over den *mijnbouw* behandelt in het kort de *metalen* om dan in den breede uit te weiden over de bron van welvaart, zelfs van rijkdom voor de kolonie, over de *phosphaatmijnen*. In het elfde hoofdstuk wordt afzonderlijk gesproken over *De phosphaat-ontginning op Klein-Curaçao*, over *De Aruba Phosphaat-maatschappij*, en met begrijpelijke verontwaardiging over de *Staking der Santa Barbara-exploitatie*.

Na het hoofdstuk over de *zout-fabrikage*, volgt een ander, het dertiende en het laatste, over den *duur en de kosten der Commissie*. Daarin wordt aangegeven dat de te benoemen Commissie zou moeten bestaan uit drie personen: een *ervaren planter* — geen Universiteits-geleerde maar een praktisch man, die ondervinding van tropencultuur opdeed in droge klimaten —, een *bekwaam koopman*, die een oordeel kan vellen over de marktwaarde der producten, den afzet die daarvan te verwachten is, een *ingenieur* of *waterbouwkundige*. In zake water, wegen, phosphaat-ontginning, zoutpannen, aanlegplaats, schepen, enz. enz., zal zijn advies moeten worden ingewonnen. De *duur* der Commissie kon globaal op 4½ maand worden gesteld; de kosten zouden ongeveer f11,000 bedragen.

De Vrijmoedige van 11 April ll. bracht ons reeds het antwoord van den Minister van Koloniën aan den Heer Van Asch van Wijck, Lid der Eerste Kamer, die eveneens de noodzakelijkheid van het uitzenden eener Commissie naar Curaçao betoogd had. In dat antwoord verklaarde de Minister werkelijk niet te weten hoe hij zulk een Staatscommissie zou moeten samenstellen.

De Heer Van Kol nu in zijn brochure ontzenuwt de argumenten van den Minister, zoodat hij met recht schrijven kan: „De bezwaren tegen zulke *Commissie van advies* verdwijnen dus als kaf voor den wind; het groote nut ervan kan niet langer worden ontkend, en is trouwens door de ervaring elders aangetoond."

Zonder twijfel kan gezegd worden, dat de Heer Van Kol een verdienstelijk werk verricht heeft door het uitgeven van bovenbedoelde brochure. Met nauwgezetheid heeft hij gegevens verzameld, ze gewikt en gewogen en zijne bevindingen neergelegd in dit boekje, dat getuigt van des Heeren van Kol's warme belangstelling in de kolonie. Mochten hier en daar een paar onnauwkeurigheden zijn binnengeslopen,— o. a. wanneer de schrijver meent, dat hier geen scholen voor *jongens* werden opgericht, waar praktische vakken in het Spaansch worden onderwezen, niettegenstaande in die behoefte ruimschoots volgens de door den Heer Van Kol gestelde eischen wordt voorzien door het met eere bekende Colegio Santo Tomás — die kleine en weinige onnauwkeurigheden doen geen afbreuk aan de waarde van het geheel.

Indien wij een aanmerking mogen maken, dan is het deze: de Heer Van Kol heeft te weinig rekening gehouden met den aard en het karakter der mindere bevolking van Curaçao en oordeelt onzes inziens te optimistisch, wanneer hij meent, dat deze spoedig en gemakkelijk zich zal laten afbrengen van de oude sleur bij het invoeren van nieuwe methodes voor de ambachten, voor den landbouw en visscherij.

Doch wat er ook tegen de voorstellen van den Heer Van Kol wellicht zij aan te voeren, wij hopen dat vervuld worde de wensch vervat

in deze woorden: „Een algemeen votum voor de aangeboden motie moet luid verkondigen het besef, dat *de eer van Nederland eischt dat onze West-Indische eilanden niet ten gronde gaan.*"

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Officieele berichten.

Op de gebruikelijke wijze heeft laatstleden Dinsdag ZHEG. de Gouverneur der kolonie den Kolonialen Raad voor het zittingjaar 1901—1902 geopend. ZHEG. werd in- en uitgeleid door de Heeren M. P. Curiel en C. Gorsira.

Het ontwerp der Koloniale Huishoudelijke begrooting voor het dienstjaar 1902 werd den Leden van den Kolonialen Raad aangeboden.

Havennieuws.

Nadat het amerikaansche stoomschip *Mérida* van de *Red D Line* Zaterdag in den namiddag de haven verlaten had met bestemming naar La Guaira om daar van de *Philadelphia* de mails over te nemen, moest dit stoomschip Zondagmorgen hier wederom terugkeeren wegens het defect worden van de schroef. Met behulp van zeilen kwam de *Merida* de haven binnen en is voor anker gaan liggen in het Schottegat.

Door de *Red D Line* is nu gecharterd het stoomschip *Daggrn*, dat waarschijnlijk 25 Mei uit New-York zal vertrekken. De *Hildur* zal in plaats van de *Merida* tusschen Maracaibo en Curaçao varen en de *Maracaibo* vertrekt reeds 25 Mei van Maracaibo via Curaçao en La Guaira naar New-York.

***

De Heer Fermin de Casas y Gancedo is benoemd tot Vice-Consul van Spanje op dit eiland.

Wij wenschen genoemden Heer van harte geluk met deze benoeming.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Julio D. Burgo c|o American Consul, Juan Bertuci, M. & J. Cardoze, Joaquin P. Canto c|o American Consul, Dr. Himebaugh c|o the Scotts Emulsion, B. T. Henriquez, Juan Krabbenkop para entregar Magriet Rotboek, Bernardus Legitum, Meeri Rwiz Dovale, Erberlina Mintiroso, Diego Moros, Lavera & Co., A. W. Neüman Fz, Selestrano Pena c|o Am. Consul, Eduardo Perez, Emilia Pontilius, Salas & Co., Gregorio Urangutan, C. Winkel & Zn.

Begrafenis van een zelfmoordenaar.

Wij zouden niet in herinnering brengen, dat deze week wederom een soldaat zich van het leven heeft beroofd, indien de begrafenis, welke aan dien zelfmoordenaar door de militaire autoiteiten gegeven is, niet de verontwaardiging had gewekt van elk weldenkend mensch.

Nu weten wij wel, dat volgens het garnizoens-reglement van 1815, dat hier nog van kracht is, ofschoon het door honderden bepalingen en contra-bepalingen is verkneed en verminkt, *ieder* militair met militaire honneurs wordt begraven.

Doch wij zouden wel eens de vraag willen beantwoord zien, of in den geest van den wetgever een militair, die bekent schuldig te zijn aan diefstal en wegens het vonnis, dat hem wacht, zich schuldig maakt aan zelfmoord, nog recht kan hebben op militaire *honneurs*. Op het punt van eer meent men bij het militarisme buitengewoon fijngevoelig te moeten zijn; waarom dan ook niet, wanneer de eer geschonden wordt door een bewijs van de grootste lafheid en er schande wordt gebracht over het geheele korps door de gruweldaad van een der leden? En zoo het antwoord op onze vraag bevestigend moest zijn, dan zouden wij niet aarzelen deze wet te rangschikken onder de onzedelijke wetten.

Welken indruk moet de begrafenis met militaire honneurs, gegeven aan een zelfmoordenaar, maken op het volk en den minderen militair? Dat diefstal of verduistering van goederen strafbaar is, weet men. Geld het hier dan een verheerlijking van den zelfmoord? Waarlijk, om zoo iets te gelasten of toe te laten, moet men al de zonderlingste begrippen hebben van christelijke moraal en *militaire* eer.

Daarom drukken wij opnieuw den wensch uit, dien wij twee jaar geleden bij een dergelijk geval als het hier behandelde, hebben geuit: dat, waar blijkbaar zulke zaken niet aan het beleid van iederen Commandant kunnen worden overgelaten, van overheidswege instructien zullen worden gegeven die dergelijke demoraliseerende tooneelen voor de toekomst onmogelijk maken.

Muziekuitvoering.

—De *Banda Orfeo* zal hedenavond te half acht eene muziekuitvoering in het Wilhelminapark geven.

PROGRAMMA.

1. Le Capitaine, pas red. .... Benoodt.
2. La Gentille. valse .... Kalma.
3. La Dame de Coeur, ouver. .... Duval.
4. Aux bords du Rhone, mazurka .... Kessels.
5. Le Volontair, pas red. .... Calint.
6. Pot-poulaire .... Renand.
7. { Quartetto-club, valse / Las Flores, valse } .... Boskaljon.
8. Wien Neerlandsch bloed.

Verslag van den K. W I. M.

Het verslag van het bestuur der Koninklijke West-Indische Maildienst, te Amsterdam, over 1900 vangt aan met de mededeeling dat wel het goederenvervoer, en ook het personenverkeer, in dat jaar vrij belangrijk vooruit zijn gegaan, maar de Maatschappij te kampen zad met eene zware concurrentie op de vaart tusschen Noord-Amerika en Haïti, waarvan eene groote verlaging der vrachten op dat traject het gevolg was. Daar bij is eene aanzienlijke stijging der exploitatie-kosten gekomen, voornamelijk door hoogere prijzen van steenkolen, werkloonen en materialen. De uitkomsten voor 1900 zijn dan ook minder bevredigend dan in het voorafgaande jaar. Met het oog op de grootere onkosten zijn verschillende vrachten verhoogd, en het bestuur verwacht daarvan voor het loopende jaar gunstige gevolgen. Ook deelt het mede, dat het kort geleden gelukt is met de concurreerende stoomvaartlijnen in Noord-Amerika eene schikking te treffen, waardoor de vrachtprijzen weder normaal zijn geworden.

Met het onverdeelde saldo ad f910.01½ uit 1899 mede, beloopt de netto-winst f92.97738, waaruit voorgesteld wordt 5pct. als dividend op de aandeelen uit te keeren.

Het verslag herinnert aan het vergaan van de *Prins Willem I* op de reis van New York naar Haïti; eene zware ramp, waarbij evenwel persoonlijke ongelukken niet voorkwamen. Tengevolge daarvan werden er slechts 23 thuisreizen volbracht, tegenover 24 uitreizen. In den dienst werd voorzien door het charteren van het Nederlandsche stoomschip *Jeanne*, terwijl onmiddellijk een nieuw schip werd besteld bij de Nederlandsche Scheepsbouw-Mij. Het nieuwe stoomschip *Prins Maurits* werd in Augustus geleverd en heeft goed voldaan. De kustboot is in het laatst van 1899 uitgezonden; zij was bestemd om een dienst te openen op Columbia, doch juist brak aldaar een opstand uit, die deze plannen verijdelde. Daarbij kwam, dat het bleek, dat de haven van Barranquilla, waarvan het bestuur veel vervoer verwachtte, met sommige winden niet veilig was te bereiken, zoodat voor het onderhouden van een geregelden dienst meer materieel zou worden vereischt. Onder die omstandigheden heeft het bestuur gebruik gemaakt van de gelegenheid die zich voordeed om dit stoomschip aan den Gouvernements-dienst in Suriname over te doen. Deze transactie kreeg in 1901 haar beslag; en de kustboot staat nu in de balans voor den verkoopprijs.

Suriname.

De *Surinamer* van 2 Mei schrijft:

Het stoomschip *Curaçao* werd Maandagmorgen in onze reede binnengebracht door den Beheerder der Koloniale Vaartuigen zelven.

Onze kolonie is wederom een groot stoomschip voor de interkoloniale vaart rijker geworden.

De *Curaçao* is gebouwd door de firma Ryckée & Co te Rotterdam en den 2n Nov. 1899 te water gelaten.

De *Curaçao* heeft ruimte voor 24 passagiers 1ste klas, 12 tweede klas en voor 100 dekpassagiers.

Ten behoeve van de hutten 1e klasse worden, met de eerstvolgende Engelsche mail, de couchetten en waschtafels verwacht, die van hetzelfde systeem zijn als aan boord van het ss. *Paramaribo*.

De *Curaçao* is zeer praktisch ingericht voor de tropen. De eerste klashutten zijn alle bovendeks achteraan. Het dek loopt tot bijna aan den boeg door, gelijk op de *Albina*. Vóór den eersten mast leidt een trap benedenwaarts naar de eetsalon, terwijl geheel vooraan op het dek een klein rooksalon is aangebracht.

Feuilleton.

Schuldbekentenis.

(Uit het Fransch, door A. M.)

Aan den heer Jacques Romieu, lid van de Fransche Académie.

Mijnheer!

Houd mij ten goede, dat ik de vrijheid neem u te schrijven. Het zal u zeker verwonderen, een brief van mij te ontvangen, omdat ik u volkomen onbekend ben. Gij zijt een beroemd en gelukkig man, omringd door een liefhebbend gezin, overladen met roem, op een leeftijd, waarop men rijk is aan ervaringen, een algemeen bekend romanschrijver, een dichter, wiens liederen in alle wereld deelen gezongen worden.

Daarentegen ben ik maar een eenvoudig meisje, twee en twintig jaar oud; ik sta aan 't begin van mijn loopbaan, ik zou bijna zeggen op den drempel mijner droomwereld. Ik heb geen talenten; ik ben schrijfster noch dichteres, en van het leven ken ik alleen de smart van het alleen zijn.

En tóch schrijf ik u. Gij zult mijn brief zonder twijfel met tal van andere ontvangen, die u iederen dag toegezonden worden en die gij waarschijnlijk niet leest. Och, ik bid u, maak met den mijnen eene uitzondering, want het handelt hier over ernstige zaken en ik heb uw raad noodig. Al kent gij *mij* niet, mijnheer, ik ken *u*, want ik ken u uit uwe werken, die van uwe innigste aandoeningen getuigen.

Ze zijn mij een blijvende toevlucht en troost.

Wat daarvan de reden is? Ik weet het niet. Mogelijk omdat ze droefgeestige verhalen bevatten, en dat ik zelf droevig ben. Misschien omdat ze een diepe kennis verraden van het vrouwenhart en dat alle vrouwen tot u komen, als een vertrouwd vriend......

Ik heb u gezegd, dat ik alleen stond. Dit is niet het geval in de eigenlijke beteekenis van het woord, want ik leef te midden van een groot luidruchtig gezin, maar in dat gezin ben ik als vreemdelinge gekomen, om onderwijs te geven aan een onverschillig kind en ik ga gebukt onder de meest drukkende verlatenheid, die er bestaat, die van volkomen gemis aan geestverwantschap. Ik lees veel. Boeken zijn mij een troost en soms sleepen hunne plantasieën mij mede naar hoogere sferen.

Maar het schijnt mij toe, dat ze dwaasheden of leugens vertellen en ik leg ze terzijde, zonder ze ooit weer op te nemen.

Alleen de uwe lees ik telkens weer. Ze hebben mijne jeugd gevormd; ze hebben — hoe zal ik zeggen? mijn ziel langzamerhand ontwikkeld en uit ieder der drama's, die gij hebt behandeld, heb ik iets geleerd.

En zie, nu heeft er in mijn kluizenaarsleven een groote gebeurtenis plaats gehad.

Iemand heeft aan me gedacht. Er is iemand tot mij gekomen, die me vol oprechtheid heeft gezegd: „Gij zijt alleen en ik, ik heb u lief. Mag ik trachten u gelukkig te maken?"

Die iemand had sinds langen tijd een plaats in mijn hart. Ik dacht aan hem, zonder het mij zelf te durven bekennen, en zonder me met die hoop te durven vleien. Mijn leven is dus plotseling veranderd. De toekomst lachte mij vriendelijk toe en op de vraag, die mij werd gedaan, zou ik hebben willen antwoorden met de vreugdekreet, die weerklank vond in mijn hart. Ik wilde „ja" zeggen, toen plotseling mij uw naam in de gedachten is gekomen en daarmede de lange reeks van werken, die ik van u heb gelezen.

't Is vreemd, nietwaar? Ik zag ze alle terug, die boeken in slapelooze nachten verslonden bij het flauwe schijnsel van mijn kleine lamp en daarmede kwam mij ook hun inhoud, hunne verwikkelingen, hunne droeve schilderingen in de gedachten. Een hemel van liefde opende zich voor mij en ik hoorde in mijn hart uwe liederen weerklinken. Maar al die gedachten waren droefgeestig; al die romans, de gemoedelijkste, de hartstochtelijkste, de boeiendste waren in den grond uitingen van eeuwige wanhoop, van troosteloos lijden.

En ik heb aan hem, die mij gevraagd heeft dat afschuwelijk koude antwoord gegeven: „Ik zal er over nadenken". Ik heb een prozaïsche termijn gesteld, op wat een geestdriftig antwoord had moeten zijn.

Ja, ik had behoefte om na te denken, te overleggen, enkele bladzijden van u te herlezen. Ik heb ze herlezen en ze hebben mij angstig gemaakt.

Is het dan waar, dat de liefde, de oprechte liefde, die heilig moest zijn, zooals alle dingen, die van God getuigen, zoo dikwijls ontheiligd, dwaas en bedriegelijk wordt? Is het waar, dat het geluk niet bestaat voor het minnende hart en dat eene belangelooze, innige liefde, eene wederzijdsche vurige genegenheid inbeelding is? Is het waar, dat al die drama's, die gij beschrijft, zelfs waarschijnlijk zijn! Ik wilde andere boeken dan de uwe lezen; hooren, wat die mij hadden te zeggen. En ik doorliep er van verschillenden inhoud: teedere, lichtzinnige, wereldsche, godsdienstige, die me vroeger boeiden.

Maar neen, neen! Ze schenen mij ditmaal te gelijken op glazen klokken, die wel geluid geven, maar waarvan de klank niet doordringt. Hunne ziekelijke opvattingen hinderden me en ik heb ze weggeworpen. Waarom ik dat deed? Vanmorgen heeft het toeval mij een dagblad onder de oogen gebracht, waarin een bekend criticus uw laatste boek beoordeelde. Volgens zijne meening waren de werken van Jacques Romieu de meest „realistische" der wereld.

Ik heb een woordenboek genomen en, even als een kind, dat niets weet, heb ik het woord "realisme" opgezocht, om te weten, wat het beteekende. Ik heb deze verklaring gevonden; *wat waar is......*

Dus wat nu?

Moet ik door de natuurlijke inspraak van mijn hart te volgen, het lijden te gemoet gaan? Moet ook ik een van uwe romanheldinnen worden, een van die afgetobde zielen, waarvan gij de bloedsporen stap voor stap volgt? Als de liefde niet bestaat, als er op aarde niets te verwachten is, dan eindeloos verdriet, zou het dan niet verkieslijk zijn, dat ik mijn vreugdelooze taak vervolg, zonder iets anders te hopen of te verwachten?

Antwoord mij, mijnheer, ik smeek

De tweede klas-hutten zijn tusschendeks, achteruit; alles is open en frisch.

De hut van den kapitein is geheel boven aangebracht, achter de scheepsbrug.

De kiel van het schip is plat, zoodat het minder diepgang heeft dan de *Paramaribo*.

Een woord van lof aan den Beheerder voor de wijze waarop hij, in zulk een korten tijd, de veranderingen aan het schip heeft doen aanbrengen, is wel gewettigd.

Alles samengenomen moeten wij toch aan de *Paramaribo* verreweg de voorkeur geven, zoowel wat sierlijke inrichting aangaat als anderszins.

Ingezonden Mededeelingen.

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana ilustradas con magnificos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

NEDERLAND.

Woord en Beeld bevatte onlangs het portret van den nederlandschen minister van Buitenlandsche Zaken den heer mr. W. H. de Beaufort, met bijschrift van dr. H. J. A. M. Schaepman.

Als levensdeugd van den minister noemt de schrijver diens hoffelijkheid.

„In zijn denken en doen, in zijn werken en schriften, niet als afwijking van andere deugden, eigenschappen of gaven. Hier is werkkracht, hier is ernst, hier is ijver. Hier is vernuft, hier is scherpzinnigheid. Veelzijdigheid van weten en van practijk. Voorzichtigheid en kloekheid ook. Maar de hoffelijkheid geeft aan dit alles het persoonlijk karakter, den eigen glans."

„In al zijn verschillende betrekkingen is de hoffelijkheid de groote eigenschap, die den heer De Beaufort steeds onderscheiden heeft en onderscheidt. In het kleine als in het groote, als landheer en schoolopziener, als lid der Kamer, als Minister, als schrijver en redenaar, als partijman zelfs.

„Die hoffelijkheid is geen wassen deugd. Zij heeft niets van die zoete goedhartigheid, die schijnbaar met zich laat sollen en toch zooveel koppigheid en eigenwaan verbergt. Zij is de uitkomst van een overgeleverde en aangeboren beschaving, van fijn ontwikkeld vernuft en van — ook deugden kunnen zonderlinge pleegouders hebben — van een zeker scepticisme. De beschaving geeft de uiterlijke vormen, het vernuft de schittering, het scepticisme de verdraagzaamheid, die geen staan op eigen stuk uitsluit: geen menschen staan vaster op hun stuk dan sceptici.

„Er is in deze hoffelijkheid iets aantrekkelijks, iets van een bekoring en een verleiding. Men weerstaat haar, omdat men haar weerstaan moet. Maar men kan het tegen haar niet brengen tot een lyrischen toorn."

De hoffelijkheid van den heer De Beaufort, zegt dr. Schaepman verder, heeft haar vollen glans bij gelegenheid der Conferentie doen stralen. Zij maakte alles recht. Voor zoover het zonderlinge werk met waardigheid kon worden volbracht, is dit door hem geschied. Ook onder zijn leiding en door zijn voorbeeld. Aan hem is het wel te danken dat ons "Neêrlands visschersscheepjen" tusschen al de hooge zeekasteelen hoog zijn wimpel waaien deed.

„Op een punt schoot zijn hoffelijkheid wel een weinig te kort. Van de Conferentie waren uitgesloten de Zuidafrikaansche republieken en de Paus. Van deze ter zijde gestelde „zwakken" was de Paus hier de zwakste. Hier, want terwijl de Republieken op aller sympathie in Nederland konden rekenen, sprongen voor den Paus slechts tweevijfden, en die bijna zonder eene uitzondering van 't houtjen, in de bres. Toch heeft de heer De Beaufort bij de beraadslagingen op dit stuk, voor den Paus geen andere dan zeer koele woorden over gehad. Toch had de *Pontifex Urbis* wel wat meer urbaniteit verdiend. Voor de eer van den Paus was zij niet noodig, de eer van den heer De Beaufort had zij verhoogd."

Dr. Schaepman schetst den Minister als den man van eene schoonredelijke gematigdheid in alles: letteren, staatkunde, studie, leven. Hij heeft, wat hij bij een voortreffelijk criticus van Bellamy roemt, „geen spoor van opwinding." Ook niet als redenaar is hij eenvoudig keurig. Keurig van een keurigheid, die geen hartstocht verraadt. Hij zal niet als Bismarck zijn geweldige persoonlijkheid in het debat werpen en hij zal van zijn plicht niet spreken als Von Bülow. Zulke dingen zijn voor hem ondoenlijk. Hij is noch los, noch dartel, maar de Fransche geest steekt in hem. Niet eenzijdig. Hij is veelzijdig, hij wordt aangedaan door het gevoel van Bellamy en hij roemt het karakter van Lodenstein. Maar hij blijft zich-zelve.

„Hij is ook in bachelijke omstandigheden de Nederlandsche minister van buitenlandsche zaken gebleven. En in het Nederlandsche leven van de laatste helft der negentiende eeuw is hij een der aantrekkelijkste verschijningen. Hij toont het beste wat wij bezitten: goede traditie, ernstige

u, antwoord mij......Gij hebt verstand en ondervinding van zulke gemoedsstemmingen en gij kunt mij den weg [illegible] te volgen......

Nogmaals, vergeef mij, dat ik u lastig val.

Verbrand dezen brief na lezing.

Anna V.
Poste restante,
Boulevard Haussmann.

* *
*

Aan Mejuffrouw Anna V.
Poste restante,
Boulevard Haussmann.

Mejuffrouw,

Ja, ik wil u antwoorden, arm kind, en wel dadelijk. Ik heb uw brief gelezen, zooals ik alle brieven lees, die men mij zendt; brieven in de meest vleiende bewoordingen, waardoor zich mijne ijdelheid gestreeld gevoelt.

Ik moet bekennen, dat de inhoud van uw brief mij zeer heeft getroffen en dat ik tot tranen toe bewogen was......Het verwondert u, niet waar? dat Jacques Romieu, de oude man van 75 jaar, de bekende schrijver, wien zooveel onderscheidiug te beurt viel, omdat zijn vlugge pen het menschelijk hart ontleedt, dat hij aan zijn schrijftafel gezeten in een gemakkelijken stoel bij een gezellig haardvuur zóó diep werd geroerd door een eenvoudigen brief?

En toch is het de waarheid.

Ik heb iederen regel nauwkeurig gelezen en op mijn beurt heb ik nagedacht, terwijl ik om u te antwoorden, naar woorden zocht, die den stempel zouden dragen van „wat waar is" en een waarborg zouden zijn van geloofwaardigheid. Ik heb ook in gedachten de boekerij gevolgd, die den arbeid van mijn geheele leven bevat, en ik heb mij zelf angstig afgevraagd of het verdedigbaar is, om, als eenige vrucht van zooveel inspanning, den twijfel in het hart van een jong meisje te zaaien.

De heldin van mijn eersten roman, Sylvette, waardoor ik naam heb gemaakt, is eene liefhebbende jonge vrouw, die in haar liefde geloofde, teleurgesteld wordt en sterft. Men verzekerde, dat het werkelijk was gebeurd, en zelfs dat het de geschiedenis van mijn leven was.

Daarop volgt een bundel gedichten, op mijn 25e jaar vervaardigd, in een tijdperk van geestdrift en opgewondenheid. Ze bezingen droefheid en rouw, godsdienst en wereldschgezindheid. Men heeft ze alle op muziek gebracht en terwijl ze door beroemde zangeressen werden ten gehoore gebracht, ontlokten ze menigen traan den talrijken toehoorders.

Dan volgt een lange reeks van werken, in een harden, spottenden toon geschreven, die mij eene plaats in de akademie hebben bezorgd; ik heb ze getiteld: „Vrouwenharten", maar ik had beter gedaan ze „Bloedende harten" te noemen. Men verzekert dat ze de diepzinnigste zielkunde behandelen, in het fijnste, edelste gemoedsleven ingrijpen.

Helaas, ja! Gij hebt gelijk, mijn kind, iedere heilige aandoening, iedere verwikkeling die ik met voorliefde heb ontleed, loopt uit op lijden.

Met koortsachtig ongeduld heb ik de boeken doorbladerd, in de hoop er althans enkele zinsneden in te ontmoeten, die van eene blijmoedige, gezonde levensopvatting getuigden, zonder bijtenden spot of afschuwelijke twijfelzucht.

Het was te vergeefs.

En ik ben aan het belangrijkste gedeelte gekomen van mijne werken, die ik op lateren leeftijd heb geschreven en ik vind er denzelfden treurigen toon in terug, die mijne vroegere geschriften kenmerkte.

En toch heb ik in een der laden van mijne schrijftafel stapels en stapels brieven, die ik met welbehagen de „Reliquieën" overblijfsels van mijn roem noem. Het zijn beleefdheidsbetuigingen, overdreven loftuitingen, bekentenissen zelfs. Ze zijn mij door vrouwen toegezonden en ik maakte mij zelf diets, dat dit de eigenlijke, de ware belooning van mijn arbeid was.

Ik heb er eenige gelezen. Zij schenen mij opgesmukt of leugenachtig toe. Ik heb er niet den oprechten toon in gevonden, die mij in uw woorden zoo heeft getroffen.

Toen heb ik tot mij zelf gezegd: Ge hebt iets verkeerds gedaan en dat gedurende je geheele leven: het zijn al de werken, die ge hebt geschreven en waarbij ge je talenten hebt gebruikt om twijfel te zaaien......

Neen, mijn kind, nogmaals neen; gij moet mijne boeken niet gelooven; wat ik er in heb verkondigd, is verdichtsel en hersenschim en terwijl ik nog bij machte ben, om het onheil te voorkomen, dat deze noodlottige verhalen op het punt staan te veroorzaken, leg ik de eerlijke bekentenis af: „Ik herroep alles, wat ik heb geschreven! Ach, als gij hadt kunnen weten, als gij hadt kunnen vermoeden......; met schoonklinkende woorden over droefheid en tranen, moeten wij ons brood verdienen; wij spelen er mee, trachten effect te maken, aandoeningen op te wekken, die ons succès of échec ten gevolge hebben.

En dan, weet ge, het ware geluk, de hoogste liefde, laten zich niet weergeven. Er is op de geheele wereld geen enkele romanschrijver, die ze heeft kunnen schilderen. Antwoord spoedig aan dat jonge mensch, dat gij hem bemint. Geniet van uw geluk! Die heerlijke heilige aandoeningen, waarvan in mijne werken geen gewag wordt gemaakt, bestaan: ik zweer het u. Maar ze zijn zeldzaam en worden dikwijls niet begrepen.

Bemin! bemin! met al uw krachten, met geheel uw ziel. Lach om mijne romans! Ik ben een grappenmaker, die op stuk van zaken slechts aardigheden heeft willen vertellen.

Geef aan uw echtgenoot uwe teedere, getrouwe liefde. Bezie het leven van de lichtzijde en aanvaard uw lot met zijn lief en leed, terwijl gij met een beminnelijken glimlach uw opgeruimdheid behoudt.

Zij, die bedrog plegen, die lafhartig en misdadig zijn, beminnen niet, en zoo zijn er velen, maar er zijn anderen, die elkander eenvoudig aanbidden......Behoor gij onder dezen.

Misschien is het beter, dat ik in mijn boeken niet hierover heb gesproken; het leven zal u nieuwer schijnen, vol gelukkige verrassingen.

Vergeef mij het kwaad, dat ik u heb aangedaan. Ik boet er wel voor.

En bedenk, hoeveel het mij moet hebben gekost om tot de bekentenis te komen: „Ik herroep, wat ik heb gezegd."

Ja, ik verloochen mijne boeken, ik verloochen mijn roem, ik verloochen alles.

Ook ik verzoek u mijn brief te verbranden.

Jacques Romieu.

Er is nooit meer iets van Jacques Romieu in druk verschenen!

wetenschap, degelijke voorzichtigheid, fijne beschaving en aangenamen geest.

„Tot het leven van den heer De Beaufort behoort ook een roman. Niet een doorleefde, maar een geschrevene. Een historische roman. Het is geen geheim, dat „Prins of Koning?” een werk is van den vroegeren „Gids”redacteur. Een zeer fraai stuk werk met echte, voortreffelijke landschappen. Met zeer fijne karakterteekeningen. Niet te veel beweging, genoeg beweeglijkheid. Een historische roman, met een onpartijdigheid, die een historicus zou mogen benijden. Verlangt men naar het geweldige recept: hartstocht, hartstocht, dan antwoord ik: ook hier „gepraalt de hoffelijkheid.

„La Vertu est un Beau Fort.”

Zijn optreden teekent dr. Schaepman aldus!

„Het woord is aan den heer minister van Buitenlandsche zaken.

„Achter de groene tafel verrijst een welgezette, niet rijzige, maar ook niet zware gestalte. De welgezetheid heeft niets burgerlijks, niets vierkants, al is zij krachtig en vast. Van blozende welgedaanheid geen spoor, joviale gulheid zeer weinig. Een deftige welgezetheid, niet geheel landedelman, niet geheel geleerde, niet geheel bankier. Iets van alles. Baron Laffitte, maar van ouderen huize en toch van nieuwer soort.

„Meer en beter dan de gestalte teekent het hoofd. Het staat flink op de kloeke schouders. Het is regelmatig gevormd, sierlijk maar niet te sierlijk. Het past bij den vollen baard, die niets Teutoonsch heeft, maar iets van den baard der Assyrische koningskoppen, zonder een zweem van de keurige verwijfdheid, die om deze hangt. Maar zie de oogen onder het voorhoofd, dat door zwartgrijzende haren wordt omlijst. Oogen van waarneming, van juiste, scherpe waarneming, oogen van geest, van snellen vonkelenden geest, oogen soms van iets droomerigs, voorbijgaand droomerigs, maar dan weder vol van het gezicht, het volle gezicht en het volle begrip der werkelijkheid.

„Hoor nu de stem. Zonder eenige verheffing, zacht, maar vast en beslist. Met zeer fijne toonschakeeringen fijn, maar gewild en altijd treffend juist. Een ietwat zuidelijke tongval, niet smeltend, maar klanken uit- en aanpikkend, accentueerend. Niet Vlaamsch maar zuidelijk Fransch, Langue d'Oc. De zinnen steeds vol, rond, zonder te veel glijdigheid of smijdigheid.”

De Van dag tot dagschrijver in het *Hbld.* zegt van Dr. Schaepmans bijschrift:

„Het is niet wel mogelijk dit laatste zonder een glimlach te lezen, want het bestaat uit een reeks van puntdichten, uit tal van nu fijne, dan scherpe opmerkingen. Toch houdt dr. Schaepman blijkbaar veel van den heer De Beaufort. Maar men moet goed lezen om dit te ontdekken, en het geheel in gedachten houden, niet enkele pikante uitdrukkingen.

BUITENLAND

Italie.—In de politieke wereld heerscht verschil van gevoelen omtrent de beteekenis der ontmoeting tusschen den duitschen rijkskanselier en den italiaanschen ministerpresident aan het station te Verona. Louter toeval! meenen dezen. Von Bülow was op reis naar Venetië en Zanardelli begaf zich naar Maderno. Beiden kwamen terzelfder tijd aan hetzelfde station. Toen moest de een den ander toch de hand gaan drukken, toen dienden zij toch even een praatje te maken over 't weer, zich naar elkaars gezondheid te informeeren en wederzijds goede reis te wenschen. Hun onderhoud duurde tien minuten en in dit korte tijdsverloop kan de quaestie van Italië's tegenwoordige verhouding tegenover de beide andere mogendheden van het Drievoudig Verbond toch waarlijk niet behandeld zijn! Jawel, zeggen anderen, maar het is volstrekt niet onmogelijk dat beide een afspraakje hebben gemaakt om elkaar eerstdaags of wel te Venetië of te Rome te ontmoeten, ten einde op hun gemak de voordeelen en nadeelen te bespreken, welke voor Italië zouden kunnen voortvloeien uit zijn vernieuwde toetreding tot den Driebond in 1903. En het verblijf van Von Bülow op italiaanschen bodem wint nog meer in beteekenis, wijl het samenviel met de fransch-italiaansche vlootdemonstratie te Toulon, die ten doel heeft om de wereld ervan te overtuigen dat tusschen Frankrijk en Italië geen enkele der oude rancunes meer bestaat, maar de betrekkingen tusschen beide landen zoo vriendschappelijk zijn als men die maar zou kunnen wenschen.

Japan.—Japan rust zich uit ten strijde tegen Rusland. In tal van havens worden uit Europa enorme voorraden wapenen, ammunitie en kolen ingevoerd en in de tuighuizen heerscht de grootste bedrijvigheid — verzekert de correspondent van *Daily Mail* te Jokohama. Deze ijverige journalist heeft ook op een rijtje af eenigen der voornaamste japansche staatslieden geinterviewd betreffende den toestand en is daarin wonderwel geslaagd. Allen achten voor het geval, dat Rusland, hetzij krachtens de onderteekening van het mandsjoereesche verdrag, het zij eenvoudig door het recht van den sterkste, zou trachten zich in Mandsjoerije vast te nestelen, een oorlog onvermijdelijk is, en graaf Okoema, de oud premier, zegt dat oorlog tegen Rusland een strijd zou zijn „tegen de vijanden van den wereldvrede en de algemeene beschaving” En zoo iets te durven beweren aan het adres eener Regeering bij wie het ideale plan rijpte tot de bijeenroeping der roemruchte Vredes-conferentie! Indien graaf Okoema volbloed Jingo — bijv. correspondent van *Daily Mail* te Jokohama — was, hadde hij geen meer vijandige taal tegenover Rusland kunnen voeren dan hij doet door deze bewering. En zoo geheel ten onrechte en te onpas! Immers, „de bezorgdheid welke de overeenkomst betreffende Mandsjoerije te Tokio heeft gewekt, is des te minder gerechtvaardigd — zoo wordt uit Sint-Petersburg officieus aan de *Polit. Corresp.* geschreven — naarmate dit tractaat juist een spoediger terugtrekken der russische troepen ten gevolge zal hebben en tegelijkertijd een waarborg biedt voor het ongestoord voortzetten en exploiteeren der spoorlijn. Wordt de overeenkomst niet geteekend, dan zou de ontruiming van Mandsjoerije natuurlijk vertraging moeten ondergaan. Rusland is geenzins voornemens de uitdaging die in den aanval (van chineesche zijde) op de stad Blagowieschtschensk ligt, uit te buiten als een geschikte gelegenheid om de provincie Mandsjoerije voor onbepaalden tijd te bezetten. Maar wat den spoorwegbouw betreft — deze is ondernomen door Rusland en kan dus wel degelijk het onderwerp uitmaken van rechtstreeksche onderhandelingen tusschen Rusland en China. Rusland blijft daarbij getrouw aan de overeenkomst, aangegaan tusschen de mogendheden onderling in zake de vragen die te Peking worden behandeld, en wil de integriteit van het chineesche rijk niet schenden. Het bezwaar van Japan en de andere mogendheden richt zich echter vooral tegen de *omstandigheden* welke met dezen russischen spoorwegbouw noodzakelijker wijze schijnen gepaard te moeten gaan, zooals bijv. de algeheele vernietiging van China's weerbaarheid en de onbeperkte heerschappij van het russische militaire element in Mandsjoerije!

Advertentien.

Bekendmaking.

De publieke verkoop van ZILVEREN, GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1 Juli t/m 31 December 1898, onder No. 1468 I t/m No. 6604 I, zal plaats hebben op Donderdag den 23n. Mei a. s. en volgende dagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 18den Mei 1901.

De Voorzitter,

M. P. CURIEL.

ANUNCIO.

Bendementoe di PREENDANAN di PLATA, ORO i DJAMANTA koe tin placa fiá ariba nan *Spaar- en Beleenbank*, ésta esnan for di 1 di Juli té 31 di December 1898 bao di No. 1468 I té No. 6604 I, lo toema lugá dia Huebes 23 di Mei i dianan koe ta sigi.

Ta jama interesadonan di bin paga nan interes, afin di évita nan bendementoe.

Curaçao, 18 di Mei 1901.

President.

M. P. CURIEL.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der “Red D Line” tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAZAO.

1901.	Philad.	Marcb.	Caracas	Hildur	Philad.	Marcb.
Vertrekt van NEW-YORK	April 6	April 13	April 20	April 27	Mei 4	Mei 11
Komt aan te SAN JUAN	11		25		9	
Vertrekt van „	12		26		10	
Komt aan te LA GUAIRA	15	20	28		12	16
Vertrekt van „	17	21	Mei 1		15	19
Komt aan te PTO. CABELLO	18		2		16	
Vertrekt van „	19		3		17	
Komt aan te CURAZAO	20	22	4	Mei 6	19	20
Vertrekt van „	20	29	4	13	18	27
Doet LA GUAIRA aan	21		5		19	
„ PONCE „	23		7		21	
„ SAN JUAN „	24		8		22	
Komt aan te NEW-YORK	29	Mei 6	13	21	27	Juni 3

Dienst tusschen La Guaira, Maracaibo en Curazao.

	Merida	Marcb.	Merida	Hildur	Merida	Marcb.
Vertrekt van LA GUAIRA		April 21	April 28		Mei 12	Mei 12
Komt aan te CURAZAO		22	29		13	17
Vertrekt van „	April 14	22	29	Mei 6	13	22
Komt aan te MARACAIBO	15	28	30	6	14	23
Vertrekt van „	18	28	Mei 2	12	15	26
Komt aan te CURAZAO	19	29	3	13	17	29